

Zbyněk Kučera Holub

PŘEŽÍT

AGENT
JEK
30

NÁRODNÍ PARK
ŠUMAVA

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

30
PŘEŽÍT

Zbyněk Kučera Holub
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Mojí babičce Justině, dceři Šumavy

Copyright © Zbyněk Kučera Holub a Libor Machala, 2013

Cover Art © Petr Vyoral, 2013

Design © Jan Doležálek, 2013

Edition © 2013

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-676-0

Pozorovatel, hlášení 2:

John Francis Kovář, hnán svým instinktem a zkušenostmi, našel přirozený (!) průchod do dalšího světa. Tlak okolností je ale tak silný, že brzy musí přestat sledovat sotva zřetelnou stopu obchodníků s neznámou substancí a je donucen ve válce již téměř století pustošící Evropu sedmnáctého století bojovat o holý život. Podmínečně úspěšně – v průběhu svého putování se nakazil dostupnými prostředky nevyлéčitelnou chorobou – smrtelnějším bratrem černého moru.

Při hledání léku narazí na svého přítele Vincenta Vegu, vůdce obchodně-pašerácké skupiny. Díky němu získává lék oddalující smrt a dalším přirozeným průchodem branou mezi světy putuje dál, v cestě za lékem, který ho jediný může zachránit.

Dva zachránění členové Agentury ve stabilně propojených světech – něco mi říká, že to není náhoda. Nejraději bych zůstal a obě reality prozkoumal, očichal, prohlédl si všemi smysly, co mám, ale nemohu. Musím sledovat a pozorovat JFK.

Proč, to netuším, prostě musím.

1. NEVOLNÍCI

„Jsem Šumavan.“

(Karel Klostermann, když se ho ptali, zda se cítí být více Němcem, či Čechem.)

Zvuk motorové pily. Praskání dřeva.

Vidění se Johnovi vrátilo právě ve chvíli, kdy se na něj řítíl obrovitý smrk. Pohotově se odkulil stranou. O vteřinu později dopadl kmen na místo, kde ještě před chvílí ležel.

„To bylo o fous...“

Pomalu se zvedl na nohy a oklepal ze sebe mravence. Necítil se ve své kůži, motala se mu hlava. Matně si vybavoval útržky z předchozího světa – spousty olezlých mrtvol, pachůt otrávené vody... Onemocněl morem.

Opět zarachotila pila.

„Achtung, Franz! Máš tam člofjek!“ vykřikl kdosi.

Rámus utichl. Spěchali k němu dva ramenatí muži.

„Co seš zač, chlape?!“ obořil se na Johna zamračený zrzek. „Skoro jsem tě zabil!“

JFK zavrával. Jeho tělo bylo nezvykle slabé. Po spáncích mu stékal studený pot.

„Ten Man vypadat nicht gut, Franz,“ pokýval hlavou druhý muž, špinavý blondák se silným německým přízvukem.

Měl na sobě cosi, co Johnovi evokovalo vzpomínky na televizní pořad Alles Gute – zelené kraťasy nad kolena, kšandy a na hlavě tyrolskou hučku s tetřevími pírky.

„Hm, máš recht, Moritz,“ přikývl zamyšleně zrzek. „Koukni, jak se celej třese. Oči se mu jenom lesknou.“

1. NEVOLNÍCI

JFK chtěl namítnout, že to nestojí za řeč. Místo toho ale vydal jen pár nesrozumitelných hrdelních skřeků. Točil se s ním celý svět, v hlavě mu hučelo jako ve včelím úle.

„Co s ním?“ podíval se Franz na svého druha. „Stmívá se. Tady nemůže zůstat. Do rána ho něco sežere.“

„On felká chlapák,“ zazubil se Moritz. „Ten na trhu v Budweis chodně peněz stát. Alte Gerda už bude fjedět.“

Cosi v Johnovi křičelo na poplach – v podvědomí mu svítil výstražný červený kód. Pak se zapotácel a padl do mechu. S pohledem upřeným do zeleně zářících korun stromů ztratil vědomí.

Blouznil. Před očima se mu míhaly tváře lidí z Agentury – živých i těch mrtvých. Z husté šedé mlhy se náhle vynořila Andrea a naléhavě mu cosi šeptala. Nerozuměl jí jediné slovo, jen fascinovaně sledoval pohybující se rudé rty. Poznával vůni jejího parfému.

Potom se rozezněl uši trhající bzukot. Nepříjemný pronikavý zvuk.

Ocíl se v ponurém lese. Natahovaly se po něm větve pokřivených stromů, brodil se páchnoucím močálem. Kolem poletoval roj bludných světélek.

„Pojď s námi!“ vábily ho tiché hlásky. „No tak, pospěš si! Smrt je ti v patách! Tady nesmíš zůstat!“

Bludičky se vzdalovaly, zatímco okolí rychle požírala neproniknutelná černočerná tma, lepkavá a studená. Na Johna dolehla podivná tíseň. Věděl, že není sám. Z té temnoty ho cosi sledovalo...

Rozběhl se za svítícími tvorečky. Bláto mu čvachtalo pod nohama a stříkalo všude kolem.

„Jde si pro tebe! Utíkej! Přidej!“

JFK poslechl a běžel jako o život. Nepřestal, dokud nepadl vysílením. Kousek nad ním tančila dvě mihotavá světélka.

„Výborně! Unikl jsi, zatím...“

Světélka se proměnila v pomněnkové oči plavovlasé dívky. Zračil se v nich zvláštní výraz – pronikavý a přesto strnulý. Byly to oči, které neviděly.

Dívka se nad ním sklonila a se smutným úsměvem mu vlila do úst odporně trpkou tekutinu.

„Pij,“ pobídla ho tiše.

Johnovo hrdlo sevřely mučivé plameny. Divoce sebou zazmítal. Jako by z něj chtěly vyskákat všechny vnitřnosti.

„Musíš být silný,“ šeptala dívka známým hlasem.

„Andreo?“ vydralo se mu z úst.

Opět ucítil ten povědomý parfém. Pak usnul.

Probudila ho příjemná vůně jídla, až se z ní sbíhaly sliny. Zakručelo mu v žaludku. Uvědomil si, jak hrozný má hlad.

Pomalou se posadil na staré matraci. Nacházel se v malé světnici se stěnami z kulatiny, přímo proti sobě měl prosklené okno s bytelnou mříží. Venku se právě smrákalo. Nejprve zkusil vzít za kliku u dveří, ale ty byly zamčené. Zalomcoval s mříží – ani se nehnu-la. Nezbyvalo mu, než vyčkat, až se objeví někdo z vězňitelů.

Poblíž okna stál červotočem prolezlý stolek a na něm leželo zrcátko. John ho zvedl a nedůvěřivě se zadíval na svůj odraz. Neholené tváře měl pobledlé a propadlé. Když si vzápětí prohlédl své tělo, zjistil, že hodně zhubl a zeslábl. Nikde ale neviděl známky moru. Černé skvrny zmizely, zůstal po nich jen téměř nezna-telný stín. Nemoc ustoupila, otázkou zůstávalo, zda definitivně. Ale to zjistí.

Pak si všiml ocelového náramku na pravém zápěstí. Nešel sun-dat. Bylo do něj vyraženo číslo 113.

„Šťastná třináctka...“ zabručel v neblahé předtuše.

Zkusil několik cviků na protáhnutí svalů. Záhy zjistil, že jeho kondice není zrovna v ideálním stavu. Kdoví, kolik dní tu nečin-ně prospal.

Udělal pár kliků a pak spěšně prohledal pokoj. Pátral po čemko-liv, co by mu napovědělo, kde se ocitl a jaké je jeho momentální postavení.

Vzpomněl si na dvojici dřevorubců, Franze a Moritze. Mluvili podivnou směsicí češtiny a němčiny a používali motorovou pilu. Johna napadlo, že nejspíš uvízl v realitě blízké jeho rodnému svě-tu. Ostatně tomu nasvědčoval i na stěně visící obrázek krumlov-ského zámku.

1. NEVOLNÍCI

Pozorně se zadíval na velkou zasklenou fotografii nade dveřmi. Byl na ní asi padesátiletý zamračený muž s licousy na tvářích. Měl na sobě modrou vojenskou uniformu s metály vyrovnanými na prsou a na hlavě čepici se zlatou orlicí.

„Asi nějaký velký zvíře,“ konstatoval JFK a sundal obraz ze stěny.

John už podobný stejnokroj někde viděl. Ve vzpomínkách se mu vynořilo staré rodinné album s dědečkovou podobiznou. Ale ano! Takovéto uniformy se přece nosily za Rakouska-Uherska.

Nad spodním okrajem rámečku byla částečně zakrytá písmena. John opatrně vyjmul fotku a přečetl nápis vyvedený ozdobným písmem:

František Josef III., Jeho císařské a královské Apoštolské veličenstvo, z Boží vůle císař rakouský, král český a uherský, král lombardský a benátský, dalmatský, chorvatský, slavonský.

Pod tímto textem bylo ještě jednou to samé v němčině.

No vida, máme první indicii.

Zatímco vracel obraz zpátky na stěnu, lovil v paměti, kolik vlastně těch Franz Josefů bylo. Historie nikdy nepatřila k Johnovým silným stránkám...

Jeho úvahy přerušily blížící se kroky. Cvakla klika. Do světnice vstoupila drobná vrásčitá stařena s černým šátkem a dlouhou sukní. Tváře měla nafouklé jako křeček, pod krhavýma očima temné vaky.

„Á, panáček je konečně vzhůru!“ zaskřehotala a postavila na noční stolec talíř s hustou polévkou. Vydatně se z ní kouřilo. To byla ta vůně, která Johna vzbudila. Žaludek o sobě dal opět vědět.

„Hlad, co?“ ušklíbla se stařena.

JFK si při její grimase vybavil pečená morčata, která ochutnal v Peru. Co by teď za ně dal.

„Jen papej, chlapče, vždyť jsi prospal celý tři dny.“

„Tolik?“

„Měls pěkně namále. Takovou horečku jsem ještě neviděla. A že už něco pamatuju. Jakpak ti říkaj?“

„John, John Francis Kovář,“ představil se a pustil se s chutí do jídla.

Zamlaskal, polévka byla výborná. Poznával mrkev, petržel a cibuli. Pak tu bylo ještě cosi kořeněného, co tomu všemu dodávalo zvláštní charakteristickou chuť – možná kmín.

„Cizinec?“ podivila se stařena a podezřívavě si Johna změřila. „Já jsem Hildegarda. Ale všichni mi tu říkají Gerda.“

Z pootevřených dveří se ozvala hudba. Chraplavé rádio tam vyhrávalo *Die Biene Maja* od Karla Gotta.

JFK si zabroukal povědomou melodií a vytáhl zrnko, které mu ulpělo mezi zuby. To hned znechuceně zahodil – byl to malý černý brouk. Takže žádný kmín... Rázem ho přešla chuť k jídlu.

„Copak, moje polévka z kůrovce ti nejede?“ zamračila se Gerda. „Dřevorubci ji milují. Neboj, zvykneš si. Nic jiného ti ani nezbyde, lepší tady nemáme. Maso je jenom pro pány.“

Božský Kája dozpíval Máju a hlasatelka oznámila, že je právě poledne.

„Posloucháte Rádio Vídeň, českou jazykovou mutaci. Ať žije Jeho výsost, císař František! Je tady přehled zpráv...“

JFK potlačil odpor k broučím stravě a polkl další lžici. Potřeboval nabrat sílu. Ve hmyzu prý ležela budoucnost lidstva – alespoň v jeho realitě se to tak říkalo. Tenhle svět se zdál být pokroucený hodně zvláštním způsobem.

John se usmál. Když kdysi v Guatemale pobýval mezi domorodci, jedl i horší věci.

Rádio ze sousední místnosti dál vesele chraplalo:

„...car Vladimír, náš bratr a spojenec, se dnes chystá na návštěvu Vídně. Za účasti Atomového knížete byl včera slavnostně spuštěn šestnáctý blok jaderné elektrárny Temelín. Arabské země nadále odmítají obnovit humanitární dodávky pro Evropu. V Praze byl dopaden Václav K., významný člen zakázaného separatistického hnutí a autor knih o globálním ochlazení...“

„No vidíš, jak ti nakonec šmakovalo,“ pochválila spokojeně Gerda Johna za vyprázdněný talíř. Kuchařky byly všude stejné – těšilo je, když strávníkům chutnalo.

Hlasatelka se právě chystala sdělit něco ze sportovních výsledků rakousko-uherské fotbalové ligy, ale někdo vypnul rádio. Vedle

1. NEVOLNÍCI

stařeny se objevil vysoký holohlavý chlap v umazané rozhalené košili a kožených kalhotách.

„Už je fit?“ zeptal se Gerdy hrubým hlasem.

„Vypadá to, že jo, Norme. Ale nejni to mojí zásluhou. Vyhrabal se z toho sám. Má v sobě hodně síly.“

„To je jenom dobře,“ přikývl hromotluk.

Přistoupil k Johnovi a zblízka si ho prohlížel jako nějaké zboží. Zkusmo mu sevřel pravou ruku a zkoumal pevnost svalů.

JFK se zamračil. Nelíbil se mu Normův zálibný výraz. Nehodlal se nechat ohrabávat od někoho, kdo nebyl ženského pohlaví a smrděl jako hromada hnoje. Zvažoval, že pořízkovi předvede trochu své síly hlavičkou do zubů.

Holohlavec zřejmě vytušil Johnovy úmysly a ustoupil.

„Něco si vyjasníme,“ zavrčel. „Je jedno, kýmš bejval dřív. Ted' seš muj nevolník a číslo sto třináct. Já jsem tady šéf a ty budeš dělat, co ti řeknu. Když s tebou budu spokojenej, dostaneš najíst. Jinak tě nechám spráskat a zůstaneš o hladu. A dobře ti radim, o nic se nepokoušej. Máš na ruce dozorčí náramek. Je v něm bomba. Když budu chtít, roztrhá tě na kusy.“

Při posledních slovech si Norm významně poklepal na levé zápěstí. Ten mu obepínalo cosi na způsob digitálních hodinek – jen to mělo velký displej a spoustu titěrných tlačítek.

John stiskl zuby. Zařízení mu připomínalo lacinou hračku ze stánku od Vietnamců. Třeba ho ten holohlavý smraďoch tahal za nos. Jeden přesný úder a šel by k zemi... Ne, nemělo cenu riskovat. JFK se rozhodl, že bude trpělivý. Zjistí o těchto lidech víc, a až nastane vhodná chvíle, osvobodí se.

„Fajn,“ vyložil si hromotluk jeho mlčení jako souhlas. „Pojď se mnou. Vyfasuješ cajk.“

Dali mu motorovou pilu a přidělili ho k Franzovi a Moritzovi. Franz se ve skutečnosti jmenoval František Křepelka, ale nikdo mu neřekl jinak než podle rakousko-uherského císaře. Jak John brzy zjistil, jména Franz a Josef byla v tomto světě velice oblíbená.

„Nejseš náhodou od těch bláznivejch aktivistů, že ne?“ zajímal se rusovlasý dřevorubec poté, co pokáceli statný strom.

„Kdo jsou aktivisti?“

„Von nefí, was ist Aktivist!“ spráskl ruce Moritz. „Fodkad' seš, člofječe?“

„Z Prahy,“ pokrčil John rameny.

„Ahá, Pražák,“ ušklíbl se Franz, jako by to vypovídalo o všem. „Tak to je jasný, to seš z úplně jinýho světa. V Praze se nikdy nezajímali, co za bordel máme tady na jihu. Pražáci si řešej akorát separatisty a do panství Spícího knížete se nesorou. Už aby skončila válka s Osmanama a císařpán tu udělal konečně pořádek.“

„Ich bin Berliner!“ vypjal hrdě hruď Moritz. „Když já byl tři roky, Mutter se fdát sem, na Šumava, za šumavský Němec. Pak mi Familie sešlat megabrouk...“

„To stačí, Moritz,“ umlčel svého druha zrzek. „Tuhle historku už znám nazpaměť. A stejně nejseš žádněj Berlínák, to bys musel bejt komouš. Tady John chtěl vědít, co jsou zač ti aktivisti.“

„Scheisse Aktivist, scheisse Kommunist,“ odplivl si Moritz.

„Kdysi bejvali aktivisti neškodní magoři,“ vysvětloval zatím Franz. „To eště sedělo ve Správě Národního parku Šumava pár nezkorumpovanejch lidí a nic se tu nesmělo. Stavět, kácet, dokonce tu chránili ty hnusný mutanty... To bylo tehdá haló, když se dřevobaroni pokusili ten park zrušit, to ti povim. Skoro se jim to povedlo, byli bychom první na světě!“

„Die Erzte!“ souhlasil pyšně Moritz.

„Jenže aktivisti se přivazovali ke stromům, lezli po nich jak vo-pičáci. Už se zdálo, že jim to nebude nic platný. Pak ale knížepánovi, s laskavým vodpuštěním, hráblo v makovici. A tak tu máme ten park furt. Přitom krize trvá víc jak století, lidi se množej a jídla je málo. V Budweis a dalších městech bují černej trh s nevolníkama... Každěj se holt snaží nějak přežít.“

Franz se smutně podíval na náramek na své ruce – stejný, jaký měl John. Byl číslo sto sedm, Moritz číslo sto deset.

JFK napačítal v dřevorubeckém táboře na padesát nevolníků. Hlídalo je deset dozorců v čele s Normem – jejich výzbroj tvořily

1. NEVOLNÍCI

samopaly a brokovnice. Nebyli to žádní cvičení profesionálové, jinde by stěží obstáli jako banda pouličních rváčů.

Jak John vyrozuměl, mnoho nevolníků se vzdalo své svobody dobrovolně. V tomto světě byla zoufalá nouze o živobytí. Když se někdo upsal do takovéhoho pracovního tábora, zabezpečil rodinu na mnoho let dopředu. Takzvaní „dřevobaroni“ zásobovali jejich blízké jídlem.

Franz odzátkoval čturu a napil se vody. Potom pokračoval ve vyprávění:

„Asi si stejně jako všichni vostatní Pražáci myslíš, jak jsou na tom Jihočeši kdovíjak dobře, když dodávají atomovou energii pro celou monarchii. Chyba, Johne! Někdy máme tak málo elektriky, že nám nesvítěj ani žárovky. Náš starej knížešpán z Hluboký si slyší, co může, pro ten svůj slavnej Schwarzenberskej vesmírnej program. Posílá rakety na Měsíc, na Mars a kdoví dokam eště, ale na vobyčejný lidi z vysoka – teda z hlubockýho zámku – sere. A ke všemu se na starý kolena zbláznil do ekologie. Obklopil se samýma vědátorama a prohlásil šumavskej smrk za rodinný stříbro, co je třeba chránit. Jak ale sám vidíš, těžba běží vesele načerno dál. Za hranicema, v Bavorsku, si už stihli všecko vykácet. Kdyby mohli, udělali by to u nás čeští dřevobaroni taky tak. V šumavským dřevě leží velký bohatství, v Bavorech ti za něj klidně zaplatěj zlatejma zubama po dědečkovi. Ale co ti budu, kamaráde, povídat. Co sem slyšel, tam u vás v Praze si taky nemůžete kdovíjak vyskakovat.“

„V Baforsku teď móc špatný,“ pokýval hlavou Moritz. „Tam hlad, šádné suroviny, bída, šádná Arbeit – práce, no fuj ekel.“

„Ti aktivisti,“ připomněl John Franzovi.

Zažil už hodně, ale tohle vypadalo jako šilencův sen.

„Už se k nim dostávám. Řek bych, že mocní pantátové udělali kdesi chybu. Dřív s aktivistama nediskutovali, udělali na ně bububu, nebo to spravilo pár vobušků. Jenže aktivisti se eště víc narsali. Když viděli, že po dobrým nejni s potentáty řeč, přitvrдили. Dneska jsou to oni, kdo se s nikym nebaví. Holt si je takhle sami vychovali... Povim ti, Johne, bacha na ně, jsou to strašní teróris-

ti. Přivazují lidi ke stromům a klidně tě odprásknou ze zálohy. Běda tomu, kdo se jim dostane do spárů. Vede je učiněnej démon, prý se vyzná v hodně drsný magii. Eště, že my máme starou Gerdu. Ta nás snad před jeho zlými kouzly ochrání.“

Magie, John instinktivně zbystril – to byla možná stopa, kterou stálo za to sledovat. Že by někdo z minulosti, někdo, koho znal?

„Ja ja, Alte Gerda,“ přizvukoval Moritz. „Super Oma.“

„Co se tady flákáte?!“ ozvalo se přísně za jejich zády.

Stál tam Norm, jak John zjistil, celým jménem Norman Manasek. Kdysi pracoval ve vedení Národního parku. Pak se dal dohromady s bohatým dřevobaronem odkudsi z Hluboké a s podporou jeho konexí a dlouhých prstů si udělal živnost z pašování vysoce ceněného šumavského dřeva do vykáčených Bavor.

Nevolníci se chopili motorových pil – fungovaly na líh, bohužel byl denaturovaný – a pustili se zase do práce.

V následujících dnech si JFK z vyprávění dřevorubců poskládal poměrně ucelený obraz o této realitě. Zhruba do první světové války se odvíjela podobně, jako ta Johnova. Rakousko-Uhersko prohrálo a Habsburkové byli zbaveni moci. Roku 1936 se však Karlovi Habsburskému podařilo za podpory royalistického hnutí provést puč a ustanovit konstituční monarchii. Hodně mu v tom napomohla celosvětová hospodářská krize vypuknuvší roku 1929. Nespokojené obyvatelstvo vnímalo návrat císaře a jeho pevné ruky jako východisko z úpadku.

Hospodářská krize v tomto světě nikdy neskončila a souvisle přetrvávala až dodnes, kdy se psal rok 2012. Postupně se většina mocností rozpadla nebo v nich zavládl chaos. Zhroutil se trh, fungoval pouze výměnný obchod, většinou na lokální úrovni. Ekonomie byla synonymem pro černou magii. V některých státech Severní Ameriky, nejzaostalejší části planety, dokonce ekonomy upalovali na hranici jako čaroděje. V Papežském státě Vatikánu se vedly kačířské procesy se zastánci vzniku celoevropské měny.

Obnovené Rakousko-Uhersko bylo poslední velkou evropskou říší. Sousední Německo se rozpadlo, nacistické hnutí bylo záhy

1. NEVOLNÍCI

potlačeno komunisty. Ti zcela ovládli Berlín a obestavěli ho vysokou zdí. Z Německa se stala země rozhádaných městských státek. V Rusku zavládla totální anarchie.

Jak John z informací získaných od dřevorubců pochopil, po celé Evropě vládla bída, lidé se dokonce uchýlovali ke kanibalismu. Bohatí Arabové posílali do Evropy potravinovou pomoc, ta ale v posledních dvaceti letech vážla kvůli bratrovražedným válkám ropných šejků.

Protože se arabský svět uzavřel do sebe a odmítal se dělit se zbytkem světa o svou technologii založenou na ropě, vsadilo Rakousko-Uhersko na vývoj atomové energie. První jaderné pokusy probíhaly na Šumavě a vedl je jihočeský vládce, Atomový kníže. Pokusy měly spoustu vedlejších efektů. Šumavská příroda zmučovala, objevily se tu zcela nové druhy fauny a flóry. A také léky, které ve Vegově světě dokázaly porazit vražedný mor. Kvůli nim tady byl.

Někdy v osmdesátém pátém vypukla tzv. Kůrovcová válka, ve které byla vyhubena přemnožená populace člověku nebezpečného atomového lýkožrouta. Nedlouho poté vyhlásila Vídeň na Šumavě Národní park, o jehož zrušení se marně snažila dřevařská lobby s podporou části místních obyvatel.

S tím, jak se víc a víc zorientovával v místních událostech, si uvědomil jednu hodně nepříjemnou věc. Při průchodu mezi světy muselo dojít k nějaké interrealitní fluktuaci, protože od doby, co tady byl Vincent Vega naposledy, uplynulo skoro patnáct let. To znamenalo, že všechny kontakty, které od něj dostal, byly staré a nepoužitelné, byl odkázán sám na sebe.

John každý den posiloval. Práce v lese na čerstvém vzduchu mu svědčila. Dostával své tělo do původní formy. Horší to bylo s jeho psychikou. Sotva zapnul motorovou pilu, ozvaly se tiché, naříkavé hlasy. Jako by ho stromy prosily o milost.

„To se srovná,“ snažil se zůstat v klidu. „Měl jsem těžké horečky. Není divu, že je mozek unavený...“

Jenže bludy nepřecházely. Naopak, každým dnem to bylo horší. JFK věděl, že je něco zatraceně špatně. Znal chlapy, kterým ve

válce hráblo. Někteří by z fleku mohli jít točit nový díl Ramba. Ale pouhý hardware nestačil. Ten, kdo programoval lidský software, si asi nedokázal představit, kam až může člověk ve své vynalézavosti zajít. Nebo že by to byly následky moru? Příznaky jeho návratu? Tehdy také trpěl vysokými horečkami a halucinacemi.

Smrákalo se. Dřevorubci spěchali do tábora. Jako každý večer je čekala pochoutka z kůrovce – hutná polévka, někdy guláš, vše podle starých osvědčených šumavských receptů. Lapače, které se v Johnově světě používaly proti škůdcům, tady sloužily jako sběrna jídla.

Zazněl výbuch. Zem se zachvěla a k Johnovým nohám dopadly kusy lidského těla.

„Kurva, to je tenhle tejden druhej!“ řval nepřítelně Norm. „Kde mám furt ty chlapy brát?! Zatracený čínský šmejdy.“

JFK se zamračil a pohlédl na náramek s číslem sto třináct. Už chápal, proč na nich má většina dřevorubců vyražena vysoká čísla nad padesát. Těch nižších zbývalo zoufale málo. Dozorčí zařízení byla čínské produkce a pracovala na bázi radiových vln. Dva roztrhaní dřevorubci během posledních dní dávali Normovi za pravdu, že šlo o hodně nekvalitní výrobky. Oba nešťastníci se nepokoušeli o útěk, přesto se jejich náramky aktivovaly. Selhaly bez příčiny.

Johna mohl kdykoliv potkat stejný osud. Musel se té věci co nejrychleji zbavit. Jenže to nebylo nijak snadné. Od Franze se dozvěděl, že náramek otevře pouze zvláštní číselná kombinace, kterou znal Norman.

Dřevorubecký tábor tvořil nízký srub a několik desítek stanů s podsadami. Po večeři se dřevorubci zpravidla brzy ukládali ke spánku, aby nabrali síly na další den. Tentokrát však zůstali sedět v bezpečí táborových ohňů a ostražitě se rozhlíželi do stínů mezi stromy. Z hloubi hvozdu vycházel pronikavý bzukot. John si vzpomněl na svůj podivný sen.

„Co je to?“ zeptal se Franze.

Ryšavý dřevorubec si křečovitě objímal kolena, ve tváři měl hrůzu. Norman a jeho muži obcházeli po okraji tábora s odjištěnými zbraněmi.

1. NEVOLNÍCI

„Da-das ist a-a-atom blouk,“ vykotal místo strachy oněmělého druhu Moritz. „On sačinat se mnošit. Jeho samec fyletět na stlom a tam dělat bejvák, aby pšilákal samíc. S těma on pak mít moc fuj ekel děti.“

„Samečkové kůrovce vábí samičky,“ zašeptal kdosi.

John se ohlédl a spatřil slepou dívku. Jmenovala se Marta a byla nevolníkem, stejně jako on. Dosud neměl příležitost s ní hovořit. Věděl jen, že ji Norman koupil na černém trhu v Budweis na žádost staré Gerdy jako její pomocnici.

Bzučení sílilo. Pulzovalo v pravidelných intervalech. JFK cítil, jak mu pronikavý zvuk rezonuje lebkou. Rozbolela ho hlava.

„Blíží se,“ pokývala hlavou dívka. „Jsou vyhladovělí a rozzlobení.“

John si tiskl spánky. Ten bzukot byl k nevydržení. Spolu s ním slyšel ještě něco – tiché, naléhavé hlasy. Nevěděl, co mu chtějí, nerozuměl jim.

„Na, napij se,“ podávala mu Marta čturu.

John poznával vůni máty, heřmánku, možná hřebíčku. Vpravil do sebe několik doušků. Záhy se mu ulevilo, bolest přestala.

Jeden z dozorců vykřikl. Z lesa se vynořila hlava obrovitého brouka. Obludná kusadla sevřela nešťastníka kolem ramen a odtáhla ho do tmy. Ostatní spustili palbu ze samopalů.

„Zůstaňte, kde jste!“ řval Norman na nevolníky – několik se jich v panice pokusilo utéct. „Kdo se hne, toho zastřelím! Sakra, kde je Gerda?!“

„Je jí zle,“ odvětila mu nevidomá dívka.

„Hned ji sem přiveď! Dělej!“

Marta zmizela ve srubu. John musel obdivovat, s jakou jistotou si přes svůj handicap počíná.

Cosi zakrylo měsíc na noční obloze. Nad táborem se slétával roj velkých brouků. Kroužili stále níž a níž.

„Kam utíkáte?! Kurva, zůstaňte na místě!“

Teď už Normana nikdo neposlouchal. K smrti vyděšení dřevorubci se rozutekli mezi stany, každý se snažil zachránit holý život.

Dozorci stříleli jako pomnutí. Dávky ze samopalů bušily do chitinových pancířů. Kdosi vypálil z brokovnice a nedaleko Johna

dopadl kus ustřelené černé krovky. Broukům ale kulky nijak zvláště neškodily. I přes řadu zásahů se vrhali střemhlav dolů a odnášeli zmítající se muže. Šílený jekot těch nebožáků utichal v dáli.

JFK věděl, že teď je jeho příležitost. V nastalém zmatku se nenápadně přemístil za Normanova záda. Vzápětí mu zezadu nasadil kravatu a strhl ho k zemi. Dával si přitom bedlivý pozor, aby nijak nezavadil o ovladač Made in China.

„Jaká je kombinace náramku?“ zavrčel na holohlavce. Zvedl upuštěný samopal – okem znalce ihned poznal ruský PPŠ 41, také známý jako Špagin – a přitiskl mu hlaveň k hlavě. „Mluv, nebo ti vystřelím mozek z hlavy!“

„Jedna, dva, tři, čtyři...“ sípal Norman. Ve skutečnosti nebyl žádný velký hrdina. „Dobře se to pamatuje.“

„Hm,“ zabručel zklamaně JFK – očekával od šéfa dozorců a bývalého člena vedení Národního parku přece jen trochu větší fantasii.

Sotva vyřukal čísla, ozvalo se na pravém Johnově zápěstí cvaknutí. Současně s ním zaduněla exploze. Ze stanu, do kterého právě vběhl jeden z dřevorubců se zavalitým broukem v patách, vyšlehly plameny.

„Chlape, vole zlatej, vidíš, cos udělal?!“ zamračil se Norman na Johna. „Jsou to prostě zkurvený čínský šmejdy...“

JFK strhl z ruky nechtěnou ozdobu s vyraženým číslem sto třináct a s úlevou ji zahodil. Byl volný!

Vzápětí postřehl zděšený výraz v Normanově tváři. Holohlavý předák ztuhl hrůzou a třeštil oči kamsi za Johnova záda.

JFK ucítil lehké šimrání na zátylku. Na nic dalšího nečekal. Překulil se přes ležícího dozorce, ten jen bezmocně hekl pod váhou jeho těla. V další chvíli už John v podřepu mířil samopalem mezi pár složených hmyzích očí. Měly tvar ledvin. Brouk se teď plně věnoval Normovi – omakával ho dlouhými paličkovitými tykadly a vydával přitom vzrušené bzukání.

„Stotřináctko, dělej něco, pro lásku boží!“ vzpamatoval se holohlavec.

„Pro tebe jsem John, pan John,“ zavrčel podrážděně JFK.

1. NEVOLNÍCI

Stíkl spoušť. Broučí kulovitá hlava se rozprskla pod dávkou střel. Odporný sliz se rozstříkl všude kolem. Nejvíc ho ulpělo samozřejmě na Normovi.

„Díky, chlape...“

John se o předáka víc nezajímal. Rozhlédl se po táboře. Díval se na scénu jak z nějakého béčkového filmu o přerostlém hmyzu – „Kůrovec útočí“. Ačkoliv, takovou Hvězdnou pěchotu měl JFK docela rád.

Na verandě srubu se objevila Marta. Přiváděla Gerdu. Stařena se o nevidomou dívku opírala, sama by se sotva udržela na nohou. Za těch pár dní, co ji John neviděl, snad ještě víc zestárla.

„Už to začalo!“ zachroptěla s šílenstvím v očích.

„Dělej něco, stará!“ zařval na ni oslizlý Norman. „Od čeho tě tu, kurva, máme?!“

JFK pohlédl k temnému lesu. Mohl teď zmizet, nikdo by ho nepronásledoval. Pak se zadíval na slepou Martu. Usmívala se. Neviděla nic z té hrůzy kolem, netušila, že srub pomalu, ale jistě obkličuje houf vyhladovělých hmyzáků. Byla ztělesněním nevinnosti.

„Ach jo,“ zabručel John.

Samopal v jeho rukou se rozštěkal. Hned trojice brouků se proměnila ve změt létajících tykadel, nohou a kusadel. Pak mu ale došly náboje. Zabitě škůdce okamžitě nahradili další.

Stará Gerda jemně odstrčila Martu a nejistým krokem se vydala vstříc bzučícím bestiím. K Johnovu úžasu jim odpovídala stejnými zvuky. Natáhla kostnatou ruku a prsty se dotkla tykadel nejbližšího kůrovce.

„Bzuk, bzuk!“ zavrkal hmyzák.

Potom všichni brouci naráz vzlétli a zmizeli nad lesem. Stařena se svezla k zemi.

„Gerdo!“ vykřikla zděšeně slepá dívka.

John přiklekl k bezvládné ženě. Z úst, nosu i uší jí vylézaly desítky drobných broučků – miniaturní obřích vraždících monster.

„Johne...“ zachroptěla Gerda s očima obrácenými v sloup. Její bradu potřísnil chuchvalec temné krve. „Nesmíš... ty nesmíš v tomhle světě zůstat. Tady tě čeká smrt... Nebo něco mnohem horšího...“

JFK se zachvěl. Poslední slova nepronášela stařena, ale někdo mnohem mladší. Hlas však nedokázal rozpoznat, vznikal ve starých opotřebovaných hlasivkách.

„Jsi... jsi stále nemocný. Tahle realita tě může ošklivě změnit. Tvé tělo mutuje... Hledej plukovníka... dovede tě k bráně. Musíš... ty musíš přežít!“

Gerda sebou zazmítala ve smrtelné křeči. Malí kůrovci, kteří opustili její tělo, hromadně hynuli. Žádný nezůstal naživu.

„Neumírej!“ naříkala Marta. „Co si bez tebe počnu?“

John uchopil nevidomou dívku za tápající ruku a pomohl jí najít společnici. Marta rozvázala stařeně šátek. Položila si její hlavu do klína a hladila ji po vlasech.

„Začalo to...“ zašeptala Gerda, už zase svým hlasem. JFK musel přiložit ucho blíž k jejím ústům, aby jí rozuměl. „Vylétá kůrvec... musíte varovat lidi...“

Stařena sebou prudce škubla, prohnula se jako luk. Pak znehýbněla. Slepá dívka se rozplakala.

„Je po ní,“ hlesl Norman promáčený slizem. „Co si teď počneme?! Kdo nás ochrání před brouky a aktivisty?“

Z nevolníků přežila sotva polovina. Většina jich zmizela beze stopy, kůrovci si je odnesli do svých doupat. Z Normanových dozorců nezůstal jediný.

John spatřil mezi přeživšími Franze s Moritzem. Pomocí klacků dloubali do mrtvého brouka.

„Jeho kusáky my dobše pchrodáme,“ vysvětloval šumavský Němec. „Tady je s těšba dševo Ende.“

„Žádný Ende!“ okřikl ho Norman. „Dokud mám tohle...“

Chtěl dřevorubcům pohrozit ovladačem dozorčích náramků. Vzápětí zbledl, uvědomil si svůj omyl. Nejen JFK, ale i ostatní byli volní. To, že všechny náramky otevíral jeden společný kód, se ukázalo jako osudová chyba.

„Zkurvenej čínskej šmejdl!“

„Pojď,“ uchopil John uplakanou Martu v podpaží a vedl ji do srubu. „Chtěl bych si s tebou v klidu promluvit.“

Tam venku kdosi nastartoval motorovou pilu.

1. NEVOLNÍCI

Vimperk, ráno následujícího dne...

Dlouhou chodbou se rozléhaly spěchající kroky. Vysoké vojenské boty klapaly o dlážděnou podlahu starých vimperských kasáren. Voják v modrém stejnokroji zastavil přede dveřmi, na nichž se loupal pergamenově zažloutlý štítek s nápisem *plukovník S*, zbytek jména se nedal přečíst.

Voják vypjal hrud', upravil si baret s odznáčkem rakousko-uherské orlice, a pak zlehka zaťukal.

„Vstupte!“ pronesl z druhé strany zvučný hlas.

Sotva vojín stiskl kliku a otevřel dveře, vyvalil se na chodbu oblak hustého cigaretového dýmu. Štípal do očí, páčil v krku. Byly to ty nejlevnější Startky bez filtru.

„Poslušně hlásím, zpráva pro pana plukovníka!“ zasalutoval voják, zatímco se snažil ze všech sil zadržet slzy.

Kdosi chraptivě zakašlal. Z chuchvalců dýmu se vynořila dlaň se zažloutlou pokožkou. Mezi ukazovákem a prostředníkem trčela doutnající cigareta.

Vojín poslušně odevzdal zapečetěný dopis, zasalutoval a vpoťácel se za dveře. Tam se zhroutil v záchvatu dávivého kašle.

Plukovník mocně popotáhl a odklepal žhavý popel na koberec. Po celé pracovně byl bezpočet vypálených cestiček. Vyznačovaly místa, po nichž chodíval, když zadumaně přemýšlel. Posledních šestadvacet let měl na přemýšlení spoustu času.

Ještě jednou pořádně nasál cigaretový kouř, sípavě vydechl a rozlomil schwarzenberskou pečeť s havranem klovajícím Turkovi oko. Se zarputilým výrazem a lesknoucíma se očima rozložil úřední listinu – povolávací rozkaz podepsaný samotným knížetem z Hluboké.

„Konečně,“ zašeptal, neskrývaje v hlase zadostiučinění a dojetí. „Konečně knížepánovi došlo, že se něco děje...“

Plukovník zamáčkl cigaretu o hranu stolu a nedopalek odhodil do květináče se scvrklým vysušeným kaktusem. Vršila se tam už pořádná hromádka. Potom odemkl nejspodnější přihrádku pracovního stolu a vytáhl z ní masivní zlaté hodinky. Jejich ručičky

běžely pozpátku. Zdobily je drobné broušené granáty a uprostřed byla malá červená žárovička.

Plukovník si hodinky dlouho prohlížel, v očích měl takřka posvátnou úctu. Nakonec si je připnul ke zjizvenému zápěstí levé ruky. Po celé její délce, od konečků prstů po rameno, se táhly masem vyžrané cestičky – památka na lidožravé larvy kůrovce.

Hodinky byly atomové, odměřovaly čas s neúprosnou přesností. Plukovník je dostal darem od jihočeského knížete ještě v dobách, kdy šlechtic neusínal za každou druhou větou a hlava mu nepadala do talíře s polévkou. Tehdy byli bratry ve válce se zmutovaným broukem a bojovali za společnou věc.

Jenže časy se změnily. Císařský dvůr nestál o přílišnou publicitu v záležitosti šumavského kůrovce, a tak válečného hrdinu odklidili na nudný administrativní post do Vimperku. Zanedlouho odcestoval Atomový kníže na loveckou výpravu do Afriky, kde se nakazil spavou nemocí. Pak už to šlo s celým schwarzenberským panstvím od deseti k pěti. Jižní Čechy se staly rájem pro podnikavce všeho druhu, vládly tu zločin a anarchie.

Plukovník otevřel obrovitý šatník. Vylétlo z něj několik molů, kteří vzápětí popadali k zemi zasažení smrtelnou dávkou nikotinu. Uvnitř skříňě visela bělostná uniforma vysokého důstojníka rakousko-uherské armády. Na bílé vojenské čepici se štítkem se leskl císařský znak, na hrudi visela řada vyznamenání.

Plukovník se oblékl a pak se zahleděl do zrcadla s upatlaným sklem. Od časů, kdy nosil stejnokroj, mu hodně prořídly vlasy. Poslední zbytky se bělaly na skráních. Ve tváři přibýlo vrásek, pleť získala barvu a strukturu pergamenu. Také chloupky v nose se prodloužily. Jeho tělo nutně potřebovalo na čerstvý vzduch – zdravý šumavský kyslík.

Plukovník se vrátil k pracovnímu stolu a dočetl zbytek listiny. Pravý koutek úst mu pobaveně cukal. Atomový kníže se konečně rozhodl pro zásah na Šumavě. Donesly se mu znepokojivé informace o šíření nebezpečného hmyzu a ztrátách na životech místních obyvatel. Proto pověřuje hrdinu z války s kůrovcem a opět jej povolává do aktivní služby. Přiděluje mu malý oddíl speciál-

1. NEVOLNÍCI

ních sil, vycvičený pro boj se škůdci, také zástupce médií a odborníci z řad vědecké obce...

„Vědkyně?!“ odfrkl si opovržlivě plukovník. „Nějaká RNDr. Jana Vašátková, ckD. z Přírodovědecké fakulty v Budweis, členka Akademie císařských věd. Šmarjá! Vždyť to nemá lesnické vzdělání! Tu mi tam museli nastrčit ti ekológi, kolem knížete jich je poslední roky plno. Ale to nebude problém...“

Zavrtěl pohrdavě hlavou a vytočil číslo na červeném telefonu krabicového tvaru.

„Tady ústředna Společenství česko-rakouských turistů, u telefonu Jitka Máklová, jak vám mohu pomoci?“ představil se úslušný hlas na opačné straně.

„Tady S.,“ zasyčel do sluchátka.

„To jste vy, pane plukovníku?“ zaradovala se operátorka. „Stále pro vás držím hladovku. Oni vám nevěří, že se kůrovec vrátí, ale já ano! Jste naše jediná naděje...“

„Už můžete jít, Máklová,“ přerušil ji plukovník. „Právě mne povolali do služby. Jedu na průzkumnou misi.“

„Ale to je výborná zpráva!“ ozval se z telefonu nadšený výkřik.

„Spojte mě s tajemníkem.“

„Ihned provedu, pane plukovníku!“ Žoviální telefonistka, která si během hovoru stihne přelakovat a přepilovat nehty, rázem odpovídala tónem navyklým vojenskému drilu.

Chvilí v přístroji vyhrávala písnička *Hajný je lesa pán*, než se ozval otrávený mužský hlas:

„Chaloupka, kdo je tam?“

„S., tady agent S.,“ šeptal plukovník. „Je spojení čisté?“

„Naprosto! Jste na bezpečné lince. S tou kamufláží za spolek turistů jste měl vynikající nápad! Mluvte, S.“

„Jsem opět v aktivní službě, chystám se do terénu.“

„Nekecejte, jak jste to dokázal?“

„Já nic, to sám knížepán. Pravda, trochu mu v rozhodování pomohl Herr agent jihočeský kancléř, doktor agent Z2. Ve světlé chvíli knížeti podržel pero a papír a vysvětlil mu, že začíná jít do tuhého. Atombrouk mu v posledních dnech sežral celkem

dost poddaných. To se nedá jen tak zamlčet. Až se to domáknou u dvora ve Vídni...“

„Ach! Ale to je vynikající! Bravo! Skvělá práce, plukovníku! Mám informovat členy našeho Společenství?“

„Předpokládám, že je slečna Máklová právě informuje.“

„Hm. Pravda. Ta chuděra kvůli vám děsně zhubla. Měl byste ji vidět. No, možná raději ani ne...“

„Mám tu malý problémek,“ přerušil plukovník tajemníka česko-rakouských turistů. „Knížepán si vymohl, že mi k jednotce přidělí dva civily. Kvůli tomu, aby bylo vše, ehm, korektní. Novináře nějak zvládnou, s těma to umím. Ale ještě zbývá vědkyně. Bioložka, jestli mi rozumíte. Máme někoho v Budweis na Přírodovědecké?“

„Agent Z1. Infiltoval se teprve nedávno, ale určitě si poradí. Má bohaté zkušenosti. Zařídím, aby vám tu ekolózku řádně prolustroval. Buďte bez obav, něco se na ní určitě najde. Však víte, jak to chodí.“

„Myslel jsem, že agent Z1 je dávno v důchodu.“

„Asi tak, jako vy, S. Některé důchodce zkrátka funkce nezbavíte.“

„Chápu. Máte to u mě, Herr Chaloupka.“

„Zlomte vaz, S. Ať se naše dílo daří!“

„Ať žije Velký plán!“

2. BLUDNÝ BALVAN

*„A proto jsme proti ponechání 30 % přírodě,
ačkoliv teď nevím přesně, co to je...“*

(Jeden z památných výroků zasloužilého důchodce a muže mnoha funkcí, PhDr. Jana Stráského.)

Právě vrcholilo horké léto. Pod korunami stromů vládlo tíživé dusno, že by se vzduch dal krájet. Ani ptáci nezpívali. Možná je všechny sežrali ti odporní brouci.

JFK máchal mačetou a prosekával si cestu hustým podrostem. Tohle zelené peklo se vůbec nepodobalo lesům, jaké znal z doma. Nebýt typicky českého rostlinstva, myslel by, že se ocitl v nějaké tropické džungli. Přerostlé borůvčí obtěžkané velkými bobulemi mu sahalo k pasu a kapradí místy dosahovalo dobrých dvou metrů. Stromy rostly divoce tam, kde se jim zachtělo. Žádné úhledné pravidelné řádky, hotová lesníková noční můra.

John zavrával. Dělal se mu zle od žaludku. Moc toho nenaspal, možná za to mohla i ta monotónní hmyzí strava. Nebyl na ni stavěný. Potřeboval se zakousnout do pořádného kusu šťavnatého masa. Takový krvavý steak! Nebo dobře proklepaný vídeňský řízek s bramborovým salátem, co dělávala maminka...

Zastavil se a otřel si pot z čela. Ne, vážně nebyl ve své kůži. Tyhle sentimentální stavy, pocity hlubokého smutku, to u Johna nebylo obvyklé. Posadil se na kmen vyvráceného smrku. Jeho kůru dávno obalil mech, z padlého velikána teď vyrážely mladé stromky. Nitkovitými kořínky prorůstaly skrz trouchnivějící dřevo, braly si potřebné živiny z mrtvého předka.

John sejmul z ramene samopal a opřel ho u nohou. Zalovil v batůžku, který si spolu s dalšími věcmi vzal v dřevorubeckém srubu, a vytáhl mapu s dvojjazyčným nápisem *Šumava – Böhmerwald*. Nacházely se v ní všelijaké první, druhé či třetí zóny, chráněná pásma a turistické cesty. Marta Johna upozornila, aby se nenechal zmást. Dřevorubci totiž většinu stromů s turistickými značkami pokáceli.

Nějaký čas trvalo, než se v mapě zorientoval. Šumava v tomto světě sahala až k Budějovicím na jihu a k Plzni na západě. Hluboké hvozdy pokrývaly velké části jižních a západních Čech.

JFK zabořil prst do míst, kde byl vyznačený Vimperk, německy Winterberg. Teď mohl být takových pět kilometrů pod městečkem Bergreichenstein – Kašperskými horami. Právě ve Vimperku se měl nacházet člověk, jehož Gerda nazývala plukovníkem. Ten muž byl Johnovou šancí, jak se dostat pryč z tohoto světa.

JFK si všiml, že se mu klepou ruce. Hlava se nepřestávala motat. Stále se to zhoršovalo. V uších mu zněla varovná slova pronášená umírající Gerdou. Pořád přemýšlel nad tím, komu patřil hlas, kterým stařena promlouvala těsně před svým skolem. Byl to někdo, koho znal, s nejvyšší pravděpodobností žena. Říkala, že mu hrozí něco horšího než smrt, že jeho tělo mutuje. Byla snad mutace vedlejším účinkem léků, které se nedokázaly vypořádat s morem? Nebo vznikla jako následek synergie moru a něčeho dalšího z tohoto světa?

Johnovi se sevřel žaludek. Kolik mu ještě zbývalo času? Ty nepříjemné stavy byly k nevydržení. Kam až to všechno mohlo zajít? Tohle byl pravděpodobně teprve začátek. Horší než smrt...

Slunce zakryla oblaka, na prales padl temný stín. K Johnovým uším dolehly tiché, plíživé hlasy. Halucinace – věrné jako harpyje – byly zpět. Mapa mu vyklouzla z ledových prstů. Svezl se z klády, pod zády ucítil vyhrátý mech. Zavřel oči, snažil se na nic nemyslet a soustředil se na svůj dech. Nádech, výdech, pěkně pomalu a pořád dokola. Dechové cvičení obvykle zabíralo, když potřeboval překonat fyzickou bolest. A tyhle slyšiny nebyly o nic lepší než mučení v kambodžském zajateckém táboře Rudých Khmerů.

2. BLUDNÝ BALVAN

Hlasy sílily. Zněly naléhavě, hovořily neznámými šumivými slovy. JFK byl jako paralyzovaný, nedokázal se pohnout. Po těle se mu rozlévaly potůčky studeného potu. Třásl se zimnicí. Stíny hvozdu nabývaly pokřivených tvarů, ožívaly a prodlužovaly se. Pod kůrou stromů to skřípalo a praskalo, větve klesaly níž a níž. Kousek nad Johnovou hrudí trčel ostrý zlomený pahýl. Ještě chvíli a prošpikuje ho jako špekáček.

„Ten les mě chce zabít!“ uvědomil si.

S vypětím všech sil trhl rukou – jako by mu ani nepatřila. Poslepu nahmátl samopal, pocit chladného kovu v dlani ho uklidnil. Stiskl spoušť.

„Tatatatata...“

Zasvištěl déšť kulek. Okolní stromy náhle brázdila spousta oškli-vých jizev. Kolem Johna dopadaly úlomky větví.

Konečně hlasy utichly. Obloha byla náhle čistá, blankytně modrá. Po temných mracích nezůstalo stopy.

JFK si zachmuřeně prohlížel samopal ve svých rukou. Tohle bylo zlé, hodně zlé. Z Johna se stávala neřízená zbraň. Co když se mu to všechno jenom zdálo? Bludy nabývaly na intenzitě. Získávaly nad ním kontrolu, pohrávaly si s jeho vnímáním. Takový voják byl ve válce nepoužitelný – nebezpečný pro své okolí a především sám pro sebe. Ve staré dobré Agentuře by si věděli rady, tam měli na tyhle věci školené cvokaře. Jejich oblíbeným mottem bylo: „Časté změny reality škodí spaní a duševnímu zdraví.“ Nebo: „I rozvod nebo stěhování je menší stres než návštěva jiné dimenze.“ JFK měl tyhle doktory za větší psychopaty než nešťastníky, které léčili. Raději se jim zdaleka vyhýbal. Teď by ale jednoho takového nejspíš potřeboval. Musel si poradit sám. Bez psychoanalýz a sedativ. Jediným společníkem a zpovědníkem mu byl nabitý samopal.

A vlastně měl ještě něco – dárek od Marty. Odšrouboval víčko ču-tory a polkl doušek bylinného nápoje. Jak ucítil v ústech trpkou te-kutinu, vybavila se mu nevidomá dívka a její podivná slova:

„Lék pomáhá těm, které mučí hlasy lesa. Také je občas slyším, ale nic špatného mi nedělají. Proč tě pronásledují, Johne Francisi?“

Kdo vlastně jsi? Co ses u nás objevil, šlo to se starou Gerdou z kopce. Měla zlá vidění. Pořád křičela ze spaní, že přichází cizinec, v jehož stopách kráčí smrt.“

JFK zaplašil vzpomínky. Přehodil samopal přes záda a chopil se mačety. Slunce pokročilo, nemohl si dovolit další prodlevu. Musel se do Vimperka dostat před setměním. Dříve, než prales ovládnou noční dravci a hmyzí mutanti.

Nad hlavou mu cosi hlasitě zakrákalo. Vzhlédl vzhůru a spatřil na větvi velkého černého krkavce. Zdálo se mu to, nebo tomu ptákovi zářily rudě oči?

Čas utíkal, šelilo se. John si jen neochotně přiznával, že zabloudiv. Jeho jindy výborný smysl pro orientaci selhal. Touhle dobou měl mít Kašperské hory dávno za zády, místo toho se ale neustále vracel na ta samá místa.

„Dávej si pozor na bludné kořeny,“ varovala ho Marta. „Pokud na nějaký šlápneš, najdi ho a přesekni. Jen tak se dostaneš z jeho moci.“

„Bludné kořeny, to je jako z nějaké pohádky,“ povzdechl si JFK. „Ani nevím, jak takový kořen vypadá.“

Opřel se zády o balvan porostlý mechem. Osaměle trčel uprostřed nevelké mýtiny. Ten kámen si dobře pamatoval, dneska u něj byl potřetí. Připomínal omlácenou dělovou kouli, kterou kdysi dávno vystřelili z nějakého obřího kanónu.

John věděl, že se přenocování v lese nevyhne. Co naplat. Tohle místo mu přišlo jako dobré útočiště. Dal by se tu rozdělat malý táborák – ten by dokázal udržet dravce v patřičné vzdálenosti. Ale co zmutovaní brouci? JFK si představil plamínek svíčky a do něj nalétávající sebevražedné můry. Ne, nechtěl riskovat, že světlo ohně přivábí něco obludně přerostlého, s tykadly, sosákem a kladélkem – něco, co by se záhy změnilo v plápolající ohnivou kouli. Raději zůstane ve tmě.

Na noční obloze právě vysvitly první hvězdy. John se zabalil do teplé vlněné deky a schoukl se do mělké prohlubně u paty kamene. Samopal si položil vedle hlavy.

2. BLUDNÝ BALVAN

Žaludek o sobě dával vědět nepříjemně svíravými stahy. JFK celý den nic pořádného nejedl. Těch pár bobulí megaborůvek ho nedokázalo zasytit, zůstával po nich pocit prázdna. Zašátral v baťůžku a pustil se do chleba s kůrovcovou paštikou. Vzpomínal na nevidomou dívku, která mu ho připravila. Musel obdivovat, s jakou jistotou poslepu roztírala na jemno drčené brouky po krajíci. John si uvědomil, že mu Marta za těch pár dní přirostla k srdci. Uměla se o sebe postarat. Přesto si trochu vyčítal, že ji zanechal samotnou mezi těmi drsnými dřevorubci. Jak se jim teď asi vedlo?

Brzy ráno zamířili na sever, do Klatov. Sídlila tam vojenská posádka – oddíl českých dragounů. Dřevorubci doufali, že u nich naleznou ochranu před blížícím se náletem kůrovců.

„Tohle je teprv začátek, takový broučí námluva,“ vykládal Johnovi Franz. „Plukovník to loni předpověděl, bylo to v klatovskéjch novinách. Ale nikdo mu nevěřil, všichni ho měli za starýho blázna. Až se vyrojejí mladý, bude to hotový peklo. Na Šumavě nezůstane nic živýho, to mi věř...“

Marta na Johna naléhala, aby se k nim přidal. Jenže on nemohl ztrácet čas. Potřeboval najít plukovníka, dokud mu ještě zbývala trocha přičetnosti. Jiný člověk by se na jeho místě dávno změnil ve slintající trosku. JFK si bolestně uvědomoval, jak se jeho vědomí drolí. Z britkého vysokooktanového alkoholu se stával laciný šizený patok.

Odšrouboval čturu a polkl několik doušek léku. Pro jistotu. Jak že tady tomu léku říkali? Slyšel dřevorubce se o něm bavit. Kaplice? Ne, to nebylo ono, časem si určitě vzpomene.

Zahoukala sova. Odpovědělo jí náruživé bekání srnce.

Johnovi se rychle klížila víčka. Vzpomínal na dětství a tábory v přírodě. Na vlahé noci trávené ve společnosti o pár let starší vedoucí, na první lásku...

Sova náhle zmlkla, srnec naříkavě zachroptěl. Jako by se hvozd zhluboka nadechl a zase dlouze vydechl. Vzápětí explodoval ohlušující serenádou. Rozezněl se monotónní cvrkot, doprovázený zlověstným bzučením o několika tóninách. Do toho vířiskání a jekot čehosi, co snad ani nemohlo pocházet z této planety.

John upíral oči do tmy. Šestý smysl ho varoval, aby zůstal ve střehu.

„Chystáte se tady přenocovat?“ pronesl znenadání cizí mužský hlas.

JFK se natáhl po samopalu. Noha obutá v kanadě ale byla rychlejší a odklidila zbraň mimo jeho dosah. Do očí ho udeřilo oslnivé světlo baterky.

„Přesně tak, máte snad něco proti?“ zabručel s předstíranou ospalou rozmrzelostí.

Překvapilo ho, že neznámého vůbec neslyšel přicházet. I přes všechen ten rámus by ho měl svým trénovaným sluchem zaregistrovat.

Pomalou se posadil. Levou dlaní si clonil zrak a hlasitě zívá, aby to vypadalo, že je pořádně rozespálý. Pravou ruku zatím pozvolna sunul k mačeti ukryté za zády.

„Bacha, něco kutí pod dekou!“ vykřikl varovně ženský hlas kdesi nad jeho hlavou.

Z vršku balvanu se odlepil stín a měkce dopadl na Johna. Ten se stihl bleskurychle přetočit k protivníkovi čelem a pevně ho objal. Nahmátl drobné, ale pevné svaly. Ve tváři ucítil horký dech.

Na vteřinu se díval do úzkých zornic kočkovité šelmy. Ty se ale vzápětí rozšířily a získaly podobu zelených očí vcelku pohledné plavovlásky – aspoň tak usuzoval z toho, co odhalila svítlna jejího kolegy.

„Ale ale, copak to tady máme?“ ušklíbala se cizinka.

Mrštně se Johnovi vysmekla a vsunula dlaň pod deku, odkud hbitým pohybem vytáhla jeho mačetu.

„Vstaňte a dejte ruce před sebe!“ rozkázal muž. „Hezky pomalu, ať na ně vidím!“

Žena ustoupila do tmy, JFK ještě postřehl, že kromě jeho mačety teď drží nějakou krátkou střelnou zbraň, nejspíš revolver. Nemělo smysl hrát si na hrdinu. Zvolna vstal a ukázal prázdné dlaně.

„Hodný chlapec,“ poznamenal neznámý. „Víte o tom, že je na území parku přísný zákaz bivakování?“

„Cože?!“ žasl John. „Jaký park? Ten je přece zrušený, ne?“

2. BLUDNÝ BALVAN

„Neznalost neomlouvá,“ odsekla odměřeným tónem žena. „Jste na území rezervace Prášily a porušil jste pravidla. Jakožto strážci parku a členové společenství Přátel přírody vás máme povinnost zadržet.“

„Je to ostatně také kvůli vašemu bezpečí,“ dodal konejšivě muž. „Toto je přísně chráněná lokalita, jádrová oblast. Svou přítomností narušujete klidový režim mnoha vzácných druhů. Některé z nich zrovna mají období námluv. Věřte, že byste nechtěl popíchat od takového samce kozochvosta.“

JFK si zkusil představit, jak asi vypadá takový kozochvost. Pak to raději vzdal. Tohle byl opravdu dost divný svět.

Jeho zrak už trochu přivykl světlu strážcovy baterky, takže rozeznával obrysy postav. Přátelé přírody na sobě měli kratasy, košile a na hlavách klobouky. Byli jako vystřižení z kresleného seriálu Méďa Běďa.

„Zabalte si věci!“ přikázala plavovláska. „Půjdete s námi na stanic. Sepíšeme protokol a rozhodneme, co s vámi.“

„Když jinak nedáte,“ pokrčil JFK rameny.

Sroloval deku a přitom se mu naskytl pohled na její dlouhé nohy – takové se jen tak neviděly.

Strážce rezervace Prášily zvedl odkopnutý samopal a naznačil Johnovi hlavní, aby šel jako první.

Po několika krocích se JFK krátce ohlédl. Jako by za sebou slyšel tiché vrnění. Vycházelo z kamene, pod kterým hodlal přenocovat. Zářil slabým zelenkavým svitem a v přízračném šeru teď připomínal velkou umrlčí lebku.

Ušli necelý kilometr a stanuli před ubláceným terénním vozem. Gazík stál zaparkovaný na okraji úzké cesty – kdysi dávno možná i silnice. Strážce pokynul Johnovi, aby se usadil na zadní sedadlo. To oddělovala od přední části automobilu bytelná mříž.

Motor tiše zahvízdal, jako když se rozjíždí trolejbus. Auto nevydávalo žádné hlasité zvuky. Jen tiché protáčení kol a občasné drncnutí, když najelo na výmol.

„Patříte k těžařům, že?“ konstatoval přes rameno řidič.

JFK si teď mohl lépe prohlédnout jeho tvář. Byl to postarší chlapík, něco kolem padesáti. Lesklá pleška, na skráních stříbrem prokvetlé chomáče vlasů. Zachmuřené čelo a protáhlý obličej Johnovi připomínaly jezevce.

„K nikomu nepatřím,“ odvětil stroze JFK. „Zabloudil jsem.“

„Máte kliku, že jsme na vás narazili zrovna my,“ pokračoval strážce parku. John spatřil ve zpětném zrcátku, že se ironicky usmívá. Zřejmě mu nevěřil. „Tak pro koho děláte? Pro syčáky z Hluboké? Nebo pro ty nenažraný lotry z Lesů Koruny české? Všechno je to stejná sebranka.“

Gazík zpomalil. Uprostřed rozbité silnice dřepěla obrovitá žába se svítícími fleky po těle. Než si ji John stačil lépe prohlédnout, zmizela jedním dlouhým skokem v lese. Auto se zase rozjelo.

„Nebav se s ním,“ zamračila se plavovláska na svého druha. „Ten parchant ti lže, kácel stromy. Táhne to z něj na hony. Cejtim z jeho hadrů smůlu a čerstvý dřevo. Kdyby to nebylo proti předpisům, na místě bych ho odpráskla. Kdoví, co tady měl za lubem.“

Strážkyně se ohlédla k zajatci. Skrz mříž se zaleskly její zelené kočičí oči. JFK si všiml, jak větří – ještě víc tak připomínala kočkovitou šelmu. Co byla vlastně zač? Ona i její druh působili tak nějak... zvířecky. Chováním i vzhledově.

Stále častěji míjeli osamělé ruiny, kdysi tu zřejmě stávalo dost samoty a hospodářských usedlostí. Zřícené stropy, pobožené obvodové zdi – Johnovi to připomnělo krajinu, kterou poznal jako pozorovatel NATO na Balkáně. Trosek budov přibývalo.

Pak projeli kolem cedule zarostlé v šípkových keřích. Označovala začátek obce. John stačil ve světle reflektorů postřehnout dvojjazyčný nápis *Prášily – Stubenbach*. Zdejší domy byly zachovalé a podle světla v oknech obydlené. Automobil tiše provrnl vesnicí a pokračoval asi ještě dalších tři sta metrů. Zastavil před patrovým srubem, obklopeným rozsáhlým pozemkem. V horním podlaží se svítilo.

„Tak, a jsme tady,“ prolomil řidič ztuhlé prsty, až to hlasitě zapraskalo.

2. BLUDNÝ BALVAN

„Vystupte si,“ vybídla Johna kočičí plavovláška. „A dobře vám radím, snažte se spolupracovat. Šéf je starej bručoun. Nepřála bych vám ho zažít, když má špatnou náladu.“

JFK chápavě přikývl a přátelsky se na strážkyni usmál. Její tvář zůstala netečná. Už se na něj ale nedívala tak výhrůžně. Chtělo to trochu času...

John si pozorně prohlédl dřevěné stavení. Vypadalo vcelku nově. Pak si všiml v trávě pohozené rezivějící cedule s omšelým nápisem: *Správa Národního parku Šumava – Společenství česko-rakouských turistů*. Nejspíš dříve visela nad vchodem srubu, kde se teď skvěla nová tabulka se znakem dvouhlavé habsburské orlice, nad kterou stálo švabachem: „Správa Prášílské rezervace“.

Johna zajímalo, s kým má tu čest. Dřevorubci se mu o žádné Prášílské rezervaci nezmínili. Možná to byla nějaká lokální obdoba šumavského Národního parku. JFK věděl, že se bez kontaktů a spojenců v tomto světě neobejde. Rozhodl se, že se pokusí získat strážce na svou stranu.

Po vzrjících schodech vystoupali do horního patra, kde se nacházela prostorná kancelář. Za pracovním stolem seděli tři muži v uniformách strážců parku a hráli *Člověče nezlob se*.

„Koho nám to vedete, Járo?“ vzhlédl tázavě od kostek nejstarší z nich – chlap jako hora s hustými kudrnatými vlasy a mohutným plnovousem. Na jmenovce našité na khaki košili stálo *Ing. Václav Huňatý*.

Podobným způsobem se John dozvěděl také jména svých dosavadních průvodců. Muž s pleškou byl Jaroslav Duhový a zelenooká plavovláška Bára Smetánková.

„Chystal se bivakovat v jádrový zóně,“ oznámila nadřízenému přísným tónem Bára. „Tvrdil nám, že zabloudil. To by sedělo, ten hlupák si ustlal rovnou pod bludným balvanem. Ale stejně mu nevěřím. Táhne to z něj pilinama. Řekla bych, že je to špeh nějakýho dřevobaron.“

„Ale, ale,“ zabručel hlubokým barytonem Ing. Huňatý a hroživě se na Johna zamračil. „Že by se někomu zachtělo cizího? To tě šéfi nepoučili, jak dopadli ti před tebou?“

„Pro žádné dřevobarony nedělám,“ zadíval se JFK Huňatému zpříma do očí. V duchu rychle zvažil situaci a rozhodl se, že nic neztratí, když jim zkusí povědět pravdu. Nebo alespoň její část. „Vážně jsem se ztratil. Našli mě dřevorubci Normana Manaska. Nějaký čas jsem u nich musel jako nevolník kácet stromy. Pak nás v noci napadli přerostlí brouci a...“

„Manasek, Norman?!“ zbystřil Jaroslav Duhový. „Toho si pamatuju. Dělal na Správě šumavského Národního parku, když jsem jako mladej spolu s aktivistama chránil smrky. Docela vlivný zvíře. Co my toho spolu zažili,“ zasní se nostalgicky. „Jednou mi ten parchant nasypal mravence za krk. Nemohl jsem se bránit, zrovna jsem byl řetězy uvázaný ke stromu a k tomu mě dva policajti drželi. Ani na záchod jsem si nemohl odskočit... No, plíny to tehdy jistily. To byly časy. Žádný zbraně a mrtví...“

„Jardo!“ okřikl podřízeného Ing. Huňatý. „Dost toho sentimentu. Nech hovořit tady pána...“

„John, John Kovář.“

„Nech pana Kováře mluvit. Zajímají mě ti agresivní brouci. Co to bylo zač?“

Huňatý pokynul Johnovi, aby si sedl na prázdnou židli naproti němu. Zbývající dva správci parku ze stolu zklamaně sklidili *Člověče nezlob se*.

„Ten, nó, co žere stromy... kůrovec,“ zapátral JFK v paměti. Nebyl odborníkem na druhy hmyzu.

„Napadá jenom smrky,“ opravila ho Bára Smetánková. „Také proto se nazývá lýkožrout smrkový. Zdravý strom ho utopí ve smůle. Kdyby Schwarzenberkové na Šumavě nevysázeli smrkovou monokulturu, nikdy by se tu ten prevít nepřemnožil. Vždyt ho vlastně pozvali na jednu oběť párty.“

Plavovláska se zřejmě nadechovala k nějakému proslovu, ale Ing. Huňatý ji umlčel rázným mávnutím ruky. Chtěl slyšet Johna.

„Dřevorubci v táboře říkali, že se ti brouci namlouvají,“ vzpomínal JFK. „Byl to masakr. Odrazili jsme jejich útok, ale spousta chlapů zařvala. A Norman, ten to má taky za sebou.“

2. BLUDNÝ BALVAN

O tom, že šéf dřevorubců skončil pod motorovou pilou, raději pomlčel.

Oči Jaroslava Duhového se nepřítomně zaleskly. Ostatní správci se na sebe zaraženě podívali.

„Občas se stane, že jsou samice před pářením kapánek víc hladový,“ zavrčela Bára Smetánková. „Ale aby útočily takhle ve velkém? Na celej tábor?“

„A co v pětaosmdesátém?“ poznamenal Jaroslav Duhový, zatímco si neklidně mnul plešku. „Stačí se rozhlédnout kolem, co zbylo ze šumavských vesnic okolo Prášil. Ukončil to až zásah armády.“

„Loni se psalo v Klatovských listech, že kůrovec zase udeří,“ ozval se nesměle jeden ze strážců.

„Jo, autorem toho článku byl – všichni víme kdo,“ ušklíbla se Bára Smetánková.

„Plukovník je možná magor, ale má své zdroje,“ potřásl hlavou Ing. Huňatý. „Doneslo se mi, že se spráhl se šarlatány. Dělají pro něho přední jihočeské vědmy.“

„To víte odkad, šéfe?“ podivil se Duhový.

„Taky mám svoje zdroje,“ přimhouřil oči Huňatý.

John zpozorněl. Tihle lidé znali plukovníka, to byla důležitá informace. Zaujal ho také fakt, že v tomto světě nebrali magii na lehkou váhu. O tom už se ostatně přesvědčil v případě staré Gerdy. Byla to paradoxní realita, na jedné straně zdejší elity posílaly rakety na Měsíc a štěpily atom, na té druhé pověřivé obyvatelstvo ctilo vědmy a zaříkávačky...

„Co se mnou teď uděláte?“ zeptal se na rovinu Huňatého. Přišel mu jako přímý chlap.

„Ověřím si, jestli nás netaháte za nos,“ zabručel šéf Přátel přírody. „Zatím se můžete prospat v cele pro zadržené. A běda vám, jestli lžete.“

Cela se nacházela v přízemí Správy Prášilské rezervace. Tvořila ji malá místnost bez oken. U zdi stála jednoduchá palanda, z rohu čpěla nevábne vyhlížející záchodová mísa. Na to vše vrhala trochu chabého světla poblíkávající mléčná žárovka visící na drátě u stropu.

„Servus!“ zaznělo ze spodní pryčny palandy, sotva se za Johnem zabouchly plechové dveře. „Já jsem Tony. Za co tu seš?“

JFK si pozorně změřil černovlasého mladíka s řídkým knírem a snědou tváří. Byl to jižanský typ, sotva dvacet let. S pichlavými potměšilými očky a křivým, špatně srostlým nosem nepůsobil příliš důvěryhodně, ale alespoň nevypadal na někoho, kdo čeká, až se k němu otočíte zády nebo se sehnete pro mýdlo.

„John,“ odvětil suše JFK. „Stalo se malé nedorozumění. Co ty?“

„He he, tady jsou všichni omylem, hlavně tihle Natur Freunde,“ zachechtal se Tony. Jeho zlomyslný řezavý smích se rozléhal celou. „Já trčím v týhle díře už celý dva dny. Dělej velkou chybu, móc velikou chybu...“

Johnův spoluvězeň sevřel čelist a přimhouřil oči do úzkých šterbin. JFK pokrčil rameny a vyšvihl se na palandu. Pod zády měl tvrdé prkno. Špinavou kousavou deku raději nechal složenou u nohou – hemžilo se to v ní spoustou drobných tvorečků.

Blikla žárovka a místnost se na okamžik ponořila do tmy. Tony se tiše zahihňal.

„Šmejdi jedni, prášilský,“ šeptal polohlasem. „Mohli jsme se domluvit po dobrým. Ale oni né, že žádný úplatky. Ty jejich přiblblý směrnice. No počkejte, až si pro mě přijde rodina. A potom...“

JFK zatím počítal pavouky na stěnách. Po třech desítkách to vzdal. Únavou se mu klížila víčka. Jeho tělo toužilo po odpočinku.

Zespodu se ozvalo zaklepání. Tony měl povídavou náladu, zřejmě si chtěl vynahradiť dva dny strávené na samotce.

„Co chceš?“

„Hele, chlape, tak proč tě teda zašili? Neříkej, že jen tak pro nic za nic. Co? Tihle prášilští strážci děsně ctěj předpisy. Kdyby to takhle praktikoval každej v týhle zesraný zemi, no radši ani nemyslet. Kam by ten svět dospěl. No nemám pravdu?“

John si povzdechl. Svaly v obličejí mu nepříjemně škubaly, pálily ho oči. Světlo žárovky bylo čím dál protivnější. Jenže vypínač se nacházel až u dveří. To znamenalo slézt z palandy. JFK cítil, že by neodolal a cestou by otravného Tonyho trochu přiškrtl.

„Buch!“

2. BLUDNÝ BALVAN

Upovídaný spoluvězeň se nerozpakoval, a když se nedočkal odpovědi, kopl zespu do prkna.

„To si snad děláš prdel?!“ zavrčel podrážděně John.

„No tak, kámo, nedělej fóry!“ pokračoval nevzrušeně Tony. „My vězni musíme držet basu. No ne?“

„Drž klapačku a zhasni to světlo!“ došla Johnovi trpělivost.

Pálení v očích se stávalo nesnesitelným. Jako by mu někde za nimi běžely stovky malých mravenců.

„Ostrej hoch, co?“ zasmál se Tony. „Takový mám rád. Papíncovi by ses líbil. No nic, tak si to teda nechej pro sebe. Nepřítel Přátel přírody je můj přítel, abys věděl. Tahle jejich rezervace je bizarní přežitek. Brání to pokroku. Naše rodina pro ně měla před rokem férovej kšeft. Nechali by si dvacet procent území a za to by od nás měli ochranu před nájezdy těžařů. Odmítli, hajzli. Tak jsem za nima vyrazil na vlastní pěst, že udělám papá radost. Co myslíš, že ti zmrdi na to, he? Strčili mě do týhle díry! Mě, syna Krále Šumavy. Ale za to zaplatí! Papá mě tady nenechá.“

Žárovka znovu zablikala. Tentokrát třikrát po sobě, v pravidelných intervalech. To bylo podezřelé. Něco viselo ve vzduchu.

„Co jsou tihle Přátelé přírody a jejich rezervace zač?“ pokusil se John o smířlivější tón. „Jenom jsem tu chtěl přespát, nic víc. Nevěděl jsem, že se to nesmí.“

„Ty vážně nebudeš zdejší, co?“ odušil Tony. „Natur Freunde, Přátelé přírody, jsou podivíni a teroristi, přežitek ze starejch časů. Spolek, kterej tvoří pár umírněnejch aktivistů a několik bejvalejch zaměstnanců šumavského Národního parku, co nemaj rozum, když jim člověk nabídne slušnou cenu. Víš, můj papá vlastní na Šumavě rozsáhlý pozemky. Patří mu celý Kašperský hory a okolní zlatý doly. Taky všechen Land kolem pramenů Vltavy a Smrčiny – tam jednou postaví bezva atomovou lanovku.“

„Aha, takže pod Prášilskou rezervací jsou ložiska zlata?“ pochopil John.

„Ty budeš chytřej kluk,“ pochválil ho Tony. „Na Šumavě je plno dřevobaronů. Někdy spolu pečou, jindy si jdou navzájem po krku. Naše famílie jim poskytuje, co je třeba. Zlato, zbraně, ale

hlavně různý povolení. Papá má vobšancovanou celou Správu Národního parku, zobaj mu z ruky. Všichni nás potřebujou. Nemáš, doufám, nic proti, co?“

„Já se snažím přežít,“ přiznal po pravdě John.

„To je dobřej přístup,“ uchichtl se Tony. „Nechtěl bys dělat pro máho papínka? Má rád drsný chlápáky, co uměj máknout a na nic se neptaj.“

„Budu o tom přemýšlet,“ zabručel JFK.

Nehodlal se v této realitě zdržet déle, než to bude nutné, ale nějaký zdroj obživy se mohl vždycky hodit.

„Víš, dávno bychom s Přáteli přírody zametli,“ vykládal dál Tony. „Jenže oni se spřáhli s šumdruidy.“

„Šumdruidy?“ opakoval užasle John.

Myslel si, že ho tady už nic nepřekvapí, ale opět se spletl.

„Přesně tak. To jsou dost hustý týpci, co jedou v hodně drsný magii. Nikdo neví, co jsou zač. Možná máklý mágové nebo ekovédátoři. Je lepší nepříplíst se jim do cesty. Znaj na Šumavě každěj šutr, skoro jako plukovník.“

„Ty znáš plukovníka?“ zpozorněl John.

„Kdo by ho neznal? Je to fajn chlap. Papá je čestným členem Společenství česko-rakouských turistů, kterému plukovník šéfuje.“

Žárovka několikrát blikla a zhasla. Cela potemněla.

„A je to tady!“ zašeptal dychtivě Tony.

„Co jako?“

„Naše rodina, jdou si pro mě.“

Na potvrzení jeho slov zazněl odkudsi z nitra budovy výkřik. Potom srubem otrásl mocný výbuch. Rozezněla se prudká střelba. Netrvala dlouho, rychle zase utichla.

John seskočil z palandy. Přitiskl se ke stěně vedle dveří. Nemýlil se. Z opačné strany se ozývaly přidušené hlasy.

Ozvalo se hlasité *prsk!* a na místě zámku vyšlehly plameny. Vzápětí se dveře porouchely k zemi.

„Papá!“ zajásal Tony a vrhl se vstříc obtloustlému muži ve svářčských brýlích. Za ním se v chodbě tísnili ozbrojenci se samopaly s černými kuklami na hlavách.

2. BLUDNÝ BALVAN

„Dělej, padáme odsad!“ popadl otec syna nevybíravě pod ramenem a táhl ho ven z cely. Pak si všiml Johna. „Kdo je tenhle?!“

„Přítel, patří k nám,“ odvětil bez zaváhání Tony.

Král Šumavy si Johna krátce změřil hodnotícím pohledem a mlčky přikývl.

„Dobrá, berem ho s sebou.“

Schodiště vedoucí do horního patra olizovaly plameny. U jeho paty leželo tělo ve zkrvaveném khaki stejnokroji strážců rezervace.

„Rychle pryč!“ velel Král Šumavy. „Ti bastardi jsou ještě pořád tam nahoře. Podminovali jsme barák, vyhodíme ho do vzduchu.“

Nad schody se něco pohnulo. Jeden ze zakuklenců vypálil dávku ze samopalů. Seshora třeskla jediná, přesně mířená rána. Ozbrojenec se skácel s prostřelenou hlavou. John si s nelibostí prohlížel nové skvrny na své košili. Ne, že by ji předtím měl kdovíjak čistou.

„Uááá!“ rozezněl se ohlušující nelidský řev.

Přímo skrz šlehaající ohnivé jazyky se drala obrovitá postava. JFK poznával šéfa správců parku, Ing. Huňatého. V každé ruce třímal revolver a rozdával rány na všechny strany. Muži z černě maskovaného komanda na něj jen užasle zírali.

„Na co čekáte?! Střílejte, vy hovada! Zabte ho!“ křičel Král Šumavy jako smyslů zbavený.

Až teď se jeho lidé vzpamatovali a odpověděli mohutnou palbou.

„Ratatatatata...“

Huňatý řval jako medvěd. Zmítal sebou, statné tělo vybuchovalo desítkami krvavých gejzírů. Přesto dál sestupoval ohněm a střílel. Rány z revolverů šly ale mimo.

Nakonec zavrával a poklesl v kolenou. John zachytil jeho vyhasínající pohled – zarputilý, až do samého konce. Potom šéfa Přátel přírody pohltily plameny.

„Stříbrné střely,“ ušklíbl se tlouštík vítězoslavně na svého syna. „Nechal jsem je posvětit, pro každý případ.“

„Tatata!“

Seshora se rozštěkal samopal – JFK po zvuku rozeznal Špagin, který mu zabavil Jaroslav Duhový.

„Teď je to vaše, chlapi!“ zavelel Král Šumavy a zamířil se synem k východu ze srubu. Zakuklenci je kryli soustavnou palbou.

JFK zaváhal. Všechno se událo příliš rychle. Kdyby teď chytil Krále Šumavy pod krkem, jeho komando by se na nic nezmohlo. Nejspíš by tak získal vděk a přízeň Přátel přírody.

„Johne, pospěš!“ křikl na něj přes rameno Tony.

Jeden ze zakuklenců právě připevnil plastickou trhavinu k zárubní dveři. V ruce držel detonační zařízení.

Ne, tohle nebyl Johnův boj. Neocitl se v něm svojí zásluhou. Měl dost starostí sám se sebou. Po celém těle se mu rozhostilo bolestivé mravenčení, cítil stahy v oblasti páteře. Toužil přežít – aspoň pro tuto chvíli. Dovedl si představit, že s rostoucí bolestí může změnit názor.

Rozhodl se. Tady panovaly kulky, oheň a smrt. Rozběhl se za svým spoluvězněm.

Venku parkovala tři velká černá auta – Porsche Panamera. Ozbrojenci do nich ve chvatu nasedali.

„Nastup si!“ pokynul Johnovi Král Šumavy, už bez svářečských brýlí.

Byl to prošedivělý muž se snědou pokožkou, hustým plnovousem a vychytralým dravčím pohledem. Sedl si za volant, Tony se právě sunul na sedadlo spolujezdce.

Srub byl v jednom ohni. Z jeho nitra doznívala střelba, poslední přeživší zakuklenci spěchali k vozům.

Král Šumavy se vyklonil z okénka automobilu a dal znamení muži s odpalovacím zařízením. Právě v tu chvíli zařinčelo sklo. Z rozbitého okna v horním patře se vymrštila temná silueta.

JFK popadl tloušťku zezadu za límec černého koženého kabátu a smýknul s ním do vozu. Div, že mu přitom neurazil hlavu.

Těsně před otevřeným okénkem zasvištěly ostré drápy. Protály vzduch a zaskřípaly o lak Porsche Panamera.

Vedle vozu stál velký stříbrný rys, oči mu zeleně zářily. John je poznával.

„Zabij tu bestii, papá!“ kňoural vyděšený Tony. „No tak, dělej něco...“

2. BLUDNÝ BALVAN

Král Šumavy, bílý jako křída, sáhl třesoucí se rukou do přihrádky na palubní desce a vytáhl perletí vykládaný Mauser. Pomalu sunul hlaveň proti vyčkávací šelmě. Ta vycenila tesáky.

„Uteč!“ zašeptal takřka neslyšně John.

Rys se po něm krátce podíval. Pak slabě zavrčel a plavným skokem zmizel ve tmě. Z ostatních aut se rozštěkala střelba, hlavně samopalů chrlily plameny do noci.

„To bylo o fous,“ hlesl Král Šumavy a vděčně se ohlédl po Johnovi.

Ten ho ale nevnímal. Zamyšleně se zabořil do měkkého zadního sedadla. Napadlo ho, jestli tohle všechno není jenom nějaký hloupý sen.

„Můj lék!“ vzpomněl si náhle na čturu, kterou mu darovala Marta. Zůstala spolu se všemi jeho věcmi uvnitř srubu.

Černé Porsche se rozjelo. Kola tiše zaskřípěla, vodíkový motor jemně vrněl. Pak zaburácela detonace a setmělou oblohu ozářil mocný záblesk.

Vimperk, přibližně v ten samý čas...

Byla hluboká noc. Nádvoří kasáren ve Vimperku, tzv. buzerplac, osvětlovaly reflektory. Stála tu nastoupená jednotka patnácti vojáků v zelených helmách a maskáčích vzoru „prales zesponu“. Všichni patřili ke zvláštnímu oddílu schwarzenberských myslivců, jednotce určené pro boj s hmyzími mutanty zdálky i zblízka.

„Poslušně hlásím, kapitán Jíra!“ zařval z plných plic drobný mužík s pěstěným knírem a zasalutoval. Byl o hlavu menší než celý jeho oddíl.

Plukovník S. kapitánovi pokynul a poklepal mu na rameno. Kdysi toho spolu hodně zažili.

„Dlouho jsme se neviděli, starý brachu.“

Potom obhlédl seřazené myslivce. Při pohledu na barvu jejich uniforem se mu zachvěly dlaně. Potlačil tik v levém oku. Zelenou nesnášel, od jisté doby na ni měl alergii.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.